21999D0191

EEZ APVIENOTĀS KOMITEJAS LĒMUMS

Nr. 191/1999

(1999. gada 17. decembris),

ar kuru groza EEZ līguma VIII pielikumu (Tiesības veikt uzņēmējdarbību) un V pielikumu (Darba ņēmēju brīva pārvietošanās)

EEZ APVIENOTĀ KOMITEJA,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas zonas līgumu, kas grozīts ar protokolu, ar kuru pielāgo Eiropas Ekonomikas zonas līgumu, še turpmāk "Līgums", un jo īpaši tā 98. pantu,

tā kā:

(1) EEZ Padome 1995. gada 10. martā ir pieņēmusi Deklarāciju par personu brīvu pārvietošanos ([1]);

(2) Kopīgajā pārskatīšanā, kura ir uzsākta pārejas laika beigās saskaņā ar 15. protokola 9. panta 2. punktu, ir secināts, ka Lihtenšteinas īpašais ģeogrāfiskais stāvoklis joprojām ir attaisnojošs tam, lai paturētu spēkā dažus nosacījumus par tiesībām apmesties uz dzīvi minētajā valstī; šī lēmuma pamatā ir minētās pārskatīšanas rezultātiem;

(3) Līguma VIII un V pielikumā ir izdarīti grozījumi ar EEZ Apvienotās komitejas 1994. gada 21. marta Lēmumu Nr. 7/94, ar kuru groza 47. protokolu un dažus EEZ līguma pielikumus ([2]);

IR PIEŅĒMUSI ŠĀDU LĒMUMU.

1. pants

Līguma VIII pielikuma daļu "SEKTORĀLIE PIELĀGOJUMI" papildina ar šādu tekstu:

"Uz Lihtenšteinu līdz 2006. gada 31. decembrim attiecas še turpmāk norādītie pielāgojumi. Līdz minētajam datumam Apvienotā komiteja veic pārskatīšanu, uz kā pamata, pienācīgi ņemot vērā Lihtenšteinas īpašo ģeogrāfisko stāvokli un tikai tiktāl, cik tas absolūti nepieciešams, tā var nolemt paturēt spēkā tādus pasākumus, kādus tā uzskata par lietderīgiem.

I

Islandes, Norvēģijas un ES dalībvalstu pilsoņi var apmesties uz dzīvi Lihtenšteinā tikai pēc tam, kad viņi no Lihtenšteinas iestādēm ir saņēmuši atļauju. Viņiem ir tiesības šo atļauju saņemt, vienīgi ievērojot še turpmāk norādītos ierobežojumus. Šāda uzturēšanās atļauja nav nepieciešama uz laiku, kas nepārsniedz trīs mēnešus gadā, ar nosacījumu, ka personas nestājas darbā vai neuzsāk citu pastāvīgu saimniecisko darbību, kā arī tā nav nepieciešama personām, kuras sniedz pārrobežu pakalpojumus.

Nosacījumi attiecībā uz Islandes, Norvēģijas un ES dalībvalstu pilsoņiem nedrīkst būt ierobežojošāki par tiem, kuri attiecas uz trešo valstu pilsoņiem.

([1]) OV L 86, 20.4.1995., 80. lpp.
([2]) OV L 160, 28.4.1994., 1. lpp.

II

1. Uzturēšanās atļauju skaitu, kas ik gadus pieejams Islandes, Norvēģijas un ES dalībvalsts pilsoņiem, kuri veic saimniecisko darbību Lihtenšteinā, nosaka tā, lai saimnieciski aktīvu minēto valstu pilsoņu, kas ir Lihtenšteinas pastāvīgie iedzīvotāji, tīrais pieaugums gadā salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu skaitliski nebūtu mazāks par 1,75 % no viņu skaita 1998. gada 1. janvārī. Uzturēšanās atļaujas personām, kuras gadā ir naturalizējušās, atskaita no bāzes, ko izmanto, lai aprēķinātu pieaugumu nākamajā gadā. Piešķirtās uzturēšanās atļaujas, kas pārsniedz minimālo skaitu, neņem vērā, aprēķinot nākamajā gadā paredzēto pieaugumu.

2. Lihtenšteinas iestādes uzturēšanās atļaujas piešķir nediskriminējot, kā arī neradot konkurences izkropļojumus. Pusi atļauju, kas pieejamas, izejot no tīrā pieauguma, piešķir saskaņā ar procedūru, kas visiem pieteikuma iesniedzējiem nodrošina vienlīdzīgu iespēju.

3. Kvotā iekļauj pastāvīgos iedzīvotājus, kuriem ir īstermiņa atļauja un kuri veic saimniecisko darbību. Saskaņā ar Līgumā paredzētajiem nosacījumiem pēc atļaujas termiņa paiešanas šādas personas drīkst uzturēties Lihtenšteinā tās kvotas robežās, kurā viņi ietilpa, ieceļojot valstī. Atļauju saskaņā ar kvotu piešķir atkārtoti, ja persona, kurai tā bija piešķirta, maina savu dzīvesvietu uz citu valsti. Izmaiņas to īstermiņa atļauju skaitā, kas pieejamas saimnieciskās darbības veikšanai, nepārsniedz 10 % no skaita, kāds bija 1997. gadā.

III

Islandes, Norvēģijas un ES dalībvalstu pilsoņu ģimenes locekļiem, kuri likumīgi dzīvo Lihtenšteinā, ir tiesības saņemt atļauju ar tādu pašu derīgumu, kā piešķirts personai, no kuras viņi ir atkarīgi. Viņiem ir tiesības uzsākt saimniecisko darbību, un tādā gadījumā viņi būs iekļauti to skaitā, kam piešķirtas atļaujas kā saimnieciski aktīvām personām. Tomēr nosacījumus II punktā nedrīkst izmantot, lai atteiktu viņiem atļauju tad, ja ir izdotas visas atļaujas, kas vienā gadā pieejamas saimnieciski aktīvām personām.

Personas, kas izbeidz savu saimniecisko darbību, drīkst uzturēties Lihtenšteinā saskaņā ar nosacījumiem, kuri definēti Komisijas 1970. gada 29. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1251/70 par darbinieku tiesībām uzturēties dalībvalsts teritorijā pēc tam, kad viņi bijuši nodarbināti šajā valstī ([1]), un Padomes 1974. gada 17. decembra Direktīvā 75/34/EEK par dalībvalsts pilsoņu tiesībām uzturēties citas dalībvalsts teritorijā pēc tam, kad viņi tur veikuši darbību kā pašnodarbinātie ([2]): viņus vairs nepieskaitīs tiem, kam atļaujas pieejamas kā saimnieciski aktīvām personām, kā arī viņus neiekļaus IV punktā definētajā kvotā.

IV

Papildu 0,5 % gada kvota no II punktā minētās aprēķina bāzes ir pieejama personām, kuras vēlas apmesties uz dzīvi, pamatojoties uz tiesībām, kas definētas Padomes 1990. gada 28. jūnija Direktīvā 90/364/EEK par uzturēšanās tiesībām ([3]), Padomes 1990. gada 28. jūnija Direktīvā 90/365/EEK par uzturēšanās tiesībām darbiniekiem un pašnodarbinātajām personām, kas pārtraukušas savu profesionālo darbību ([4]), un Padomes 1993. gada 29. oktobra Direktīvā 93/96/EEK par studentu uzturēšanās tiesībām ([5]).

Pielāgojumu II punkta prasības piemēro *mutatis mutandis*.

V

1. Lihtenšteina drīkst piecus gadus paturēt spēkā valsts likumdošanas aktus, kas uzliek par pienākumu sezonas darbiniekiem un viņu ģimenes locekļiem vismaz uz trīs mēnešiem pēc viņu sezonālās atļaujas termiņa paiešanas atstāt Lihtenšteinas teritoriju. Šādām personām nedrīkst piemērot

([1]) OV L 142, 30.6.1970., 24. lpp.
([2]) OV L 14, 20.1.1975., 10. lpp.
([3]) OV L 180, 13.7.1990., 26. lpp.
([4]) OV L 180, 13.7.1990., 28. lpp.
([5]) OV L 317, 18.12.1993., 59. lpp.

nekādus papildu ierobežojumus. Sezonālās atļaujas automātiski atjauno tiem sezonālajiem darbiniekiem, kuriem, atgriežoties Lihtenšteinā, ir darba līgums. Tiem sezonālajiem darbiniekiem pieejamo atļauju skaits, kuriem ir Islandes, Norvēģijas vai ES dalībvalsts pilsonība, nav mazāks par 1997. gadā piešķirto atļauju skaitu, atskaitot to atļauju skaitu, kas piešķirtas personām, kuras izmanto atbrīvojumu saskaņā ar nākamo punktu.

2. To personu skaits, kas atbrīvotas no pienākuma ik pēc gada atstāt Lihtenšteinas teritoriju, ir tāds pats kā atlikto atļauju skaits, dalīts ar atlikušo gadu skaitu līdz pārejas laika beigām sezonālajiem darbiniekiem. Lai noteiktu kārtību, kādā personām piešķir šo atbrīvojumu, ņem vērā to, cik reižu pēc kārtas sezonālā atļauja ir atjaunota, un datumu, kad šāda atļauja izdota pirmo reizi.

3. Personas, kuras ir izmantojušas atbrīvojumu saskaņā ar iepriekšējo punktu, neieskaita II un IV punktā definētajās kvotās. Such persons will however be counted in the case of family members taking up economic activity in accordance with point III.

VI

Uzturēšanas atļaujas pieprasītāji saņem rakstisku atbildi līdz trešā mēneša beigām pēc pieteikuma dienas. Noraidītiem pieprasītājiem ir tiesības rakstveidā saņemt pamatotu atteikumu. Attiecībā uz administratīviem lēmumiem viņiem ir tādi paši tiesiskās aizsardzības līdzekļi kā Lihtenšteinas pilsoņiem.

VII

Persona, kas ir nodarbināta, bet kuras dzīvesvieta nav Lihtenšteina (pierobežas darbinieks), katru dienu atgriežas savā pastāvīgās dzīvesvietas valstī.

VIII

Lihtenšteina pārējās Līgumslēdzējas puses un EBTA Uzraudzības iestādi nodrošina ar visu informāciju, kāda var būt vajadzīga, lai kontrolētu šā pielikuma prasību izpildi."

2. pants

Līguma V pielikuma daļu SEKTORĀLIE PIELĀGOJUMI papildina ar šādu tekstu:

"SEKTORĀLO PIELĀGOJUMU noteikumi par Lihtenšteinu VIII pielikumā pēc vajadzības ir spēkā šajā pielikumā."

3. pants

Šis lēmums stājas spēkā 2000. gada 1. janvārī ar nosacījumu, ka EEZ Apvienotajai komitejai ir iesniegti visi paziņojumi saskaņā ar Līguma 103. panta 1. punktu.

4. pants

Šo lēmumu publicē *Eiropas Kopienu Oficiālā Vēstneša* EEZ iedaļā un EEZ papildinājumā.

Briselē, 1999. gada 17. decembrī

EEZ Apvienotās komitejas vārdā —
priekšsēdētājs
N. v. LIECHTENSTEIN